

**מ"י 11604/05/18 - לייב וולדמן - ת"ז, אזה ולדמן - ת"ז, ברכת השמש
בע"מ - ח"פ, מנחת יהודה בית שמש בע"מ - נגד משטרת ישראל - יאל"כ
- להב 433**

בית משפט השלום בראשון לציון

מ"י 11604-05-18 לייב וולדמן ואח' נ' משטרת ישראל - יאל"כ - להב 433
לפני: כבוד השופט גיא אבנון
המבקשים: 1. לייב וולדמן - ת"ז
2. אזה ולדמן - ת"ז
3. ברכת השמש בע"מ - ח"פ
4. מנחת יהודה בית שמש בע"מ - ח"פ
נגד
המשיבה: משטרת ישראל - יאל"כ - להב 433
בשם המבקשים: עו"ד שרון כהנא ועו"ד שחר מור
בשם המשיבה: רס"ב גיא ורטהיים ורס"ב ניר אדרי

החלטה

לפני בקשה להורות על שחרור מחצית משני נכסי נדל"ן השייכים למבקשים 1-2, אשר נתפסו על ידי המשיבה בהתאם לסעיף 21 לחוק איסור הלבנת הון, התש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון).

רקע - בתמצית שבתמצית

1. נגד המבקשים 1, 3, 4 וחשודים נוספים מתנהלת חקירה רחבת היקף בעבירות הכוללות, בין השאר, מתן שוחד, הלבנת הון, קשירת קשר לפשע, קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, עבירות מס, רישום כוזב במסמכי תאגיד ועבירות תכנון ובניה, והכל על רקע הקמת פרוייקט בניה נרחב ברחוב שפת אמת 8 בבית שמש (להלן: הפרוייקט). במסגרת החקירה נתפסו נכסים ורכוש, אשר תקופת החזקתם הוארכה ביום 26.11.18 למשך 180 ימים נוספים.

2. הבקשה דנן עוסקת בשני נכסי נדל"ן בבעלות המבקשים 1-2 (להלן: בני הזוג), אשר נישאו לזה בשנת 1968, קרי, לפני שנכנס לתוקף חוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973 (להלן: חוק יחסי ממון). המדובר בדירת מגורים ברחוב דיסקין 5 בירושלים (גוש 30165 חלקה 2) אשר נרכשה על ידי בני הזוג בשנת 2013, ובדירת מגורים ברחוב יואל הנביא 9 בבית שמש (גוש 34355 חלקה 134) אשר נרכשה על ידי בני הזוג בחודש יוני 2016 (2 נכסי הנדל"ן יכונן להלן: הדירות).

3. לטענת בני הזוג, הואיל והדירות נקנו לפני מועד תחילת ביצוע העבירות המיוחסות למבקש 1, אשר החלו

במועד כניסתו לפרוייקט, אזי ברי כי לא נרכשו בכספי עבירה ולא שימשו לביצוע עבירה.

בנסיבות אלה, נוכח העובדה כי חוק יחסי ממון איננו חל על בני הזוג, הרי שחלה עליהם חזקת השיתוף, ומכאן על המשיבה לשחרר את חלקה של המבקשת 2 בדירות.

4. עיקרי טענות המשיבה

המשיבה איננה כופרת בכך שחזקת השיתוף חלה לכאורה על בני הזוג. למרות זאת, אין לשיטתה הצדקה להיעתר לבקשה מהנימוקים שלהלן:

א. כל רכושם של בני הזוג (לרבות הנכסים) היה רשום על שם המבקשת 2, מחשש מפני נושים של המבקש 1.

ב. חזקת השיתוף היא ברירת המחדל, אשר תיסוג מפני ראיה מפורשת בדבר היעדר כוונת שיתוף. החזקה נסתרת בשל הרישום המכוון על שמה של המבקשת 2, אשר מהווה הסתרת והעלמת רכוש מנושיו של המבקש 1.

ג. הסתרת הרכוש עולה כדי עבירה של הונאת נושים לפי סעיף 439 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), המהווה עבירת מקור לחוק איסור הלבנת הון, מה שמצדיק תפיסת רכושה של המבקשת 2 לפי הוראת סעיף 21(ג) לחוק איסור הלבנת הון.

ד. ככל שייקבע כי חזקת השיתוף חלה, הרי שהמבקשת 2 שותפה מלאה לא רק לזכויות, אלא גם לחובות בני הזוג.

ה. חזקת השיתוף נסוגה מפני נכסים שקנייתם התאפשרה עקב ביצוע עבירות, או נכסים שסייעו ושימשו לביצוע עבירות - ב"ש (מחוזי תל אביב - יפו) 91405/08 מדינת ישראל נ' גבאי אברהם ואח' (26.10.2008).

ו. תכלית תפיסת רכוש בני הזוג נועדה להבטיח יכולת חילוט, ולשם כך יש למנוע הברחת רכוש מרשויות המדינה.

ז. המבקשת 2 לא עבדה מעולם, חתמה עבור המבקש 1 על מסמכים, והכל כדי להסוות את נכסיו. לפיכך זכויותיה בנכסים הן פיקטיביות.

ח. תפיסת הדירות ברישום אינה פוגעת במבקשת 2 או בזכויותיה.

5. עיקרי תגובת המבקשים

א. המבקש 1 לא נחקר בשום שלב בחשד להונאת נושים, חרף העובדה שהחקירה הגלויה החלה לפני למעלה מ- 10 חודשים, ובמסגרתה נחקר פעמים רבות.

ב. אין טענה כי המבקשים עברו עבירה של הלבנת הון ברישום הדירות על שמה של המבקשת 2.

ג. אין קשר בין העבירות הנחקרות על ידי המשיבה בגין הפרוייקט, לבין הסיבה בגינה נרשמו הדירות על שמה של המבקשת 2. הרישום נעשה כך בשל חוב אזרחי של המבקש 1 לרשויות המס בגין נכס אחר שאיננו קשור לפרוייקט, נכס לגביו קיימת הבנה עם רשויות המס לפיה אדם אחר יישא בתשלומי המס. לראיה - רשויות המס אינן אוכפות את החוב האמור למעלה מעשור.

ד. המבקש רכש את הפרוייקט בחודש ספטמבר 2016. מכאן, הדירות אינן מהוות רכוש שנעברה בו עבירה; לא שימשו לביצוע עבירה; לא אפשרו את ביצועה; לא יועדו לכך; לא הושגו, במישרין או בעקיפין, כשכר עבירה או כתוצאה מביצוע עבירה; מקור הכספים ששימש לרכישת הדירות איננו בעבירה.

ה. ככל שנעברה עבירה של הלבנת הון בגין עבירות המקור המיוחסות למבקש, הרי שניתן לתפוס אך ורק את חלקו היחסי של המבקש בגין הלבנת הון שבוצעה החל מחודש ספטמבר 2016.

ו. המבקש לא הונה איש, לבטח לא נושים, כך שאין בסיס כלשהו לחשד המיוחס לו לראשונה בתגובת המשיבה, לעבירה של הונאת נושים. מאותו הטעם לא פעל בשום שלב להברחת נכסים.

ז. גם אם ייקבע שבוצעה עבירת מקור של הונאת נושים, לא ניתן להוכיח ביצוע עבירה של הלבנת הון בנוגע לדירות המגורים, שלא נמכרו ולא הושכרו.

ח. הטענה כי המבקשת 2 לא עבדה מעולם איננה רלוונטית לחזקת השיתוף, מאחר שיש להביא בחשבון את תרומתה המיוחדת לקיום המשפחה, ניהול משק הבית וטיפול בילדים, המאפשרים את התמסרות בן הזוג לענייני הפרנסה ולעסקי המשפחה.

ט. הטענה כי תפיסה ברישום איננה פוגעת בזכויות, אין בה דבר וחצי דבר, ואיננה יכולה להקים

עילה לתפיסת רכושה של המבקשת 2.

י. הטענה בדבר שיתוף חובות עשויה להיות רלוונטית לחובות אזרחיים ולא להליך הפלילי בו עסקינן.

דיון

6. דיון בבקשה התקיים ביום 21.1.19, במסגרת דיון בבקשות אחרות של המבקשים, ולאחריו הגישו הצדדים השלמות טיעון בכתב (ביום 31.1.19 וביום 6.2.19), והמשיבה הגישה בנוסף דו"ח סודי וחומרי חקירה לעיונו של בית המשפט בלבד.

אקדים אחרית לראשית ואבהיר כי לאחר ששקלתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שהוגשו, מצאתי לקבל הבקשה.

7. המבקש 1 והמבקשות 3-4 חשודים בביצוע עבירות הנוגעות במלואן לפרוייקט, ועבירה של הונאת נושים (סעיף 439 לחוק העונשין) לא באה בגדרן. המבקש 1 לא נחקר בגין עבירה זו, אשר נראה כי "נולדה" לראשונה בתגובת המשיבה לבקשה דנן. מכאן, המבקש לא נחקר בגין חשד לעבירת הלבנת הון המתבססת על הונאת נושים כעבירת מקור.

8. אין מחלוקת על כך שבני הזוג נישאו עובר לכניסתו לתוקף של חוק יחסי ממון, היינו חזקת השיתוף חלה עליהם לכאורה.

אין מחלוקת על כך שהדירות נרכשו עובר לכניסתו של המבקש 1 לפרוייקט, קרי, עובר לביצוע העבירות המיוחסות לו.

מכאן, אני מקבל את טענת המבקשים כי הדירות אינן מהוות רכוש שנעברה בו עבירה; לא שימשו לביצוע עבירה; לא אפשרו את ביצועה; לא יועדו לכך; לא הושגו, במישרין או בעקיפין, כשכר עבירה או כתוצאה מביצוע עבירה; מקור הכספים ששימש לרכישת הדירות איננו בעבירה.

9. העובדה שהדירות נרשמו על שם המבקשת 2 עשויה אמנם להתיישב עם חשד להטעיית נושים, אילו הייתה המשיבה מצביעה על נושים מהם מבריה המבקש 1 את נכסיו, ואילו חקרה את המבקש 1 בגין חשדות אלה. אלא שכאמור, לעת הנוכחית חשדות מסוג זה כלל לא נחקרים. מכאן, לא מצאתי ליתן משקל כלשהו לטענה זו של המבקשת.

10. הטענה בדבר שותפות חובות של בני הזוג, אין לה דבר וחצי דבר עם ההליך דנן, בו התבקשתי להחריג את חלקה של המבקשת 2 ממסת הנכסים התפוסים בידי המשיבה, לצורך מתן אפשרות חילוט עתידי, ככל שיוגש כתב אישום כנגד המבקש 1, וככל שזה יורשע בדין. מבלי לטעת מסמרות, מדובר בטענה שעשויה להיות רלוונטית בהליכים אזרחיים, הא ותו לא.

11. אשר לטענה כי המבקשת 2 לא עבדה מעולם למחייתה, מוטב היה לה למשיבה להימנע מהעלאת הטענה עלי כתב. אין קשר, ולו עלום, בין זכויותיה של המבקשת 2 בנכסי בני הזוג לבין השאלה האם עבדה לפרנסתה מחוץ לביתה, שמא דאגה לקיים את משפחתה, לנהל את משק הבית, לטפל בילדים ולדאוג לרווחתם.

12. הטענה כי תפיסה ברישום אינה פוגעת במבקשת 2 או בזכויותיה, אין בה ממש, שאחרת, מה לה למשיבה לעמוד על המשך התפיסה. העובדה שתפיסה ברישום פוגעת פחות מאשר תפיסה פיזית, איננה מאיינת את הפגיעה שנגרמת כתוצאה ממנה. ממילא אין בכך כדי להתיר למשיבה לתפוס את רכושה של המבקשת 2 בלא סמכות בדין.

תוצאה

13. אני מקבל את הבקשה ומורה להסיר את צו העיקול מעל חלקה של המבקשת 2 בשתי הדירות.

הצדדים יגישו פסיקתא לחתימה.

על מנת לאפשר הגשת ערר לבית המשפט המחוזי, אני מורה כי ההחלטה תיכנס לתוקף ביום 14.2.19 שעה 12:00.

ניתנה היום, ב' אדר א' תשע"ט, 07 פברואר 2019, בהעדר הצדדים.

ההחלטה תישלח לצדדים.

חומרי החקירה יוחזרו למשיבה במזכירות בית המשפט.